

EEN ONVERWACHTE VRIENDSCHAP

Het waargebeurde verhaal van Philippe Pozzo di Borgo

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Voorwoord

Dit is een waargebeurd verhaal.
Het gaat over Philippe Pozzo uit
Frankrijk.

Philippe is rijk. En hij heeft een
spannend leven.

Maar op een dag krijgt hij een
ongeluk.

Philippe raakt verlamd en kan niets
meer zelf.

Hij is pas 42 jaar.

In dit boek lees je zijn verhaal.

1

Ik ben gek op paragliden*.

Ik hou van het avontuur. Van de
vrijheid.

Ik vlieg vaak. Ik ga naar de mooiste
plekken in de bergen. Ik ren naar de
rand en spring. Dat is heerlijk!

Ik vlieg hoog boven de bergen.

Ik heb alles onder controle. Als ik naar
beneden wil, land ik zacht.

Maar op een dag stort ik neer.

* Paragliden is vliegen met een groot scherm.
Je hangt onder het scherm in een tuigje.

2

Als ik wakker word, lig ik op de grond.

Mijn vrienden staan om me heen.

Een van mijn vrienden belt een

ambulance. Hij klinkt bezorgd.

Waarom vraagt iedereen of ik kan

ademen? Waarom helpt niemand me

overeind?

Dan merk ik pas dat ik niet kan

bewegen.

Er landt een helikopter. Ik word op

een brancard gelegd. De helikopter

neemt me mee de lucht in.

Ik heb geen gevoel in mijn lichaam.
Langzaam begrijp ik wat er is
gebeurd.

3

In het ziekenhuis word ik eerst naar een zaal gebracht.

Daar zit mijn vrouw Beatrice op mij te wachten.

Ik hoor een dokter zeggen: 'Hij moet geopereerd worden. Het is een spoedgeval.'

Daarna hoor ik niets meer.

Na een maand word ik weer wakker. Ze zeggen dat Beatrice elke dag naast me heeft gezeten.

Ze heeft zelf al een paar jaar kanker.

Toch heeft ze elke dag naast me
gezeten.

Het ongeluk heeft mijn ruggengraat
beschadigd. Ik ben vanaf mijn nek
verlamd.

Mijn hoofd is het enige dat ik nog kan
bewegen. En ik kan praten.

Waarom overkomt mij dit? Ik snap er
niets van. Ik denk dat ik gek word.

Op een nacht wil ik zelfmoord plegen.
Ik probeer de slang met zuurstof weg
te trekken.

Maar dat is moeilijk als je verlamd
bent.

Zelfs dat kan ik niet.

Het is dankzij Beatrice dat ik een toekomst heb.

Ze is er altijd voor mij. Ze helpt me oefenen. En ik vecht verder.

Ik krijg een rolstoel met een hendel die ik kan besturen met mijn kin. Zo kan ik overal heenrijden.

Ik moet een jaar lang oefenen in het ziekenhuis.

Daarna mag ik naar huis.